

"Recreatie"

Hij zat daar maar, proberend de ketenen los te krijgen, waarmee zijn handen bijeengebonden waren. Zonder succes, zoals al zo lang het geval was.

Er stond weer zo'n donkerbruine pij naast hem te prevelen. Hij had wel eens geprobeerd zo'n figuur te vragen waarom hij eigenlijk vastzat, en hoe lang dat nog moest duren, maar niemand gaf ooit antwoord. Het was al lang geleden dat hij wakker geworden was uit zijn lange, diepe slaap, om te merken dat ze hem in deze cel geplaatst hadden, met blijkbaar het idee hem hieruit nooit los te laten.

De pij zag er onrustig uit. Dat waren ze meestal, het was duidelijk dat ze doodsbang voor hem waren, maar deze was op een andere manier onrustig. Hij keek het zo eens aan en grijnsde in zichzelf toen hij de verklaring doorhad: die pij moest gewoon heel erg nodig. Hij ging zachte "psssst"-geluidjes maken en keek toe hoe de pij steeds onrustiger begon te worden. Dan prevelde de pij wat onverstaanbaars in zijn richting en liep gehaast zijn cel uit.

Hij keek de pij even grijnzend na, maar bedacht dan dat hij iets belangrijkers te doen had. Hij concentreerde zich op zijn ketenen, gaf ze opdracht om te breken. Er gebeurde niets. Hij concentreerde zich harder, stopte al zijn kracht in dat ene commando: breek, boeien, maak me vrij! Langzaam begonnen er scheuren in het oppervlak van de boeien te komen, groter, dieper, sneller, totdat ze in brokstukken uiteenvielen. Hij keek tevreden naar zijn vrije polsen.

Hij hoorde geluiden om zich heen, brekende dingen, knetterend vuur, gillende mensen. Hij keek op. De wanden van zijn cel waren verdwenen en buiten zag de wereld er heel aangenaam uit: de lucht was een zwaar vurig roodbruin met diepgrijze jagende wolken, gebouwen en bossen stonden in brand, mensen renden in paniek rond. Hij keek naar één van de mensen en onmiddellijk vatte die vlam, gilde nog even, viel om en verkoolde in enkele seconden. Verrast probeerde hij het nog eens met een ander mens, met gelijk resultaat. Ook een langsvliegende vogel onderging hetzelfde lot.

Hij grijnsde breed om zo'n leuk talent. Zijn grijns deed een flits van witheet vuur over de omgeving gaan waardoor alles werd weggevaagd en slechts rokende grond, verkoolde boomstammen en staketsels van gebouwen overbleven. Hij lachte hardop, wat een aardbeving veroorzaakte die alles wat nog overeind stond ineen deed storten.

Toen realiseerde hij zich pas wie hij was. Hij, de Vernietiger van Werelden, had zichzelf van zijn boeien bevrijd en daarmee de weg naar het Einde in gang gezet. Armageddon, Apocalyps, Ragnarok, de woorden schoten door zijn hoofd. Allemaal mythes die de mensen rondom zijn verschijning hadden bedacht. Ze waren allemaal doodsbang voor hem. Machtig mooi!

Hij stapte uit de puinhoop die ooit het sterkste gebouw op de planeet was geweest, steeg op totdat hij de halve wereld overzag en spreidde zijn armen uit. De schokgolf die dit veroorzaakte, waaierte uit over de wereld en overal waar deze langskwam vernietigden stormen en vloedgolven het landschap. Hij voelde hoe overlevenden zich angstvallig aan het leven vastklampten en hij blies hard in de lucht. De atmosfeer werd van de planeet afgetild en hij voelde hoe één voor één, duizend voor duizend, de levenslichten uitgingen. Zijn bulderende lach verscheurde het aardoppervlak tot niets anders over was dan een massa gebroken gesteente en kolkende magma. Hij schopte met één voet naar de maan, die zich in de restanten van de aarde boorde tot ze in een enorme explosie elkaar vernietigden. De aarde was niet meer.

Zijn agressie was nog niet erg verminderd, hij moest nog méér vernietigen, dus hij keek naar de zon, die nog scheen zoals hij al zo lang gedaan had, en schreeuwde hard in de richting van de ster, die prompt in een uitbreidende bal van vuur ontplofte tot er niets meer van over was.

Hij zag de witte puntjes van de sterren, voelde de sterrenstelsels, de nog grotere structuren, tot de rand van het heelal. Allemaal moesten ze wijken voor zijn macht, alles wat mooi en goed was moest verdwijnen. Hij pakte de randen van het heelal en trok alles naar zich toe, frommelde het in elkaar als een prop papier, en

liet deze met een klap zichzelf vernietigen.

Hij was tevreden, zijn kwaadheid was voorbij.

Maar wat nu? Het was leeg en saai, zo helemaal alleen in het niets. Had hij in zijn woede teveel vernietigd? Was het eigenlijk niet beter geweest om wat over te laten, zodat hij later nog eens lekker destructief kon zijn?

Ja, eigenlijk was dat toch leuker, gewoon weer een heelal bouwen, met een wereld, met mensen, die redeloos bang voor hem waren, tot hij ze reden gaf om écht bang voor hem te worden.

Hij maakte een kom van zijn handen en in het midden daarvan ontstond een kleine gloeiende bol. Hij smeedt deze weg en de bol breidde zich sneller en sneller uit, er ontstond materie, sterren, planeten, leven. Ergens in een hoekje van dit nieuwe heelal zag hij de planeet die hij wilde hebben. Hij stuurde het leven om een intelligente vorm te maken. Toen die er eenmaal was, indoctrineerde hij deze nieuwe mensen met het idee dat iemand hun wereld had gemaakt maar dat er ook iemand was die hun wereld wilde vernietigen. Hij bekeek hoe ze met dit idee aan de haal gingen en allerlei mythen en cultussen om zijn verschijning, Maker van Werelden, heen bouwden en die onbekende Vernietiger gingen vrezen.

Hij wist dat hij rustig kon gaan slapen op een punt diep in deze wereld. Als ze genoeg gevorderd waren om hun vernietiging weer leuk te maken, zouden ze hem vanzelf vinden en opwekken en daarmee hun eigen lot, weer, bezegelen.

© juli 2011, FvT, BasicPublishing.nl